

STAR TREK®

ÉRA ZATRACENÝCH

2311: HADI V ROZVALINÁCH

DAVID R. GEORGE III

BROKILON

STAR TREK: THE LOST ERA

**2311: SERPENTS
AMONG THE RUINS**

™, ® and © 2003 by CBS Studios Inc.

All Rights Reserved.

STAR TREK and related marks are trademarks
of CBS Studios Inc.

This book was originally published by Pocket Books,
a Division of Simon & Schuster, Inc., under exclusive license
from CBS Studios Inc.

Translation © 2018 by Jiří Jaňák

Cover © 2018 by Jakub Schejbal

Czech Edition © 2018 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN: 978-80-7456-434-5

ISBN PDF: 978-80-7456-435-2

ISBN ePub: 978-80-7456-436-9

ISBN Mobi: 978-80-7456-437-6

STAR TREK®

ÉRA ZATRACENÝCH

2311: HADI V ROZVALINÁCH

DAVID R. GEORGE III

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2018

DOSUD VYŠLO:

Star Trek: KUSY - jedinečná sbírka česko-slovenské fan-fiction

ENTERPRISE

Kompletní trilogie ROMULANSKÁ VÁLKA:

#1 Kobayashi Maru, #2 Pod křídlem dravce, #3 Odvážně vstříc bouři

PŮVODNÍ STAR TREK

Zkouška ohněm: McCoy - Odkud přicházejí stíny

Zkouška ohněm: Spock - Oheň a růže

Star Trek (2009) - *přepis filmu*

ÉRA ZATRACENÝCH

2311: Hadi v rozvalinách (*Enterprise-B*)

NOVÁ GENERACE (hlavní linie)

Nemesis - *přepis filmu*

TNG: Smrt v zimě

Titan: Mezi dvěma světy, **Titan:** Černý král, **Titan:** Orionovi psi

TNG: Odpor, **TNG:** Q – Otázky a odpovědi, **TNG:** Před zneuctěním

Titan: Meč Damoklův

TNG: Větší než pouhý součet

Kompletní trilogie **Volání osudu:**

#1 Bohové noci, #2 Pouzí smrtelníci, #3 Ztracené duše

Jednotný osud

DEEP SPACE NINE

#1 Vyslanec, #2 Obležení, #3 Hledání, #4 Vlastní krev, #5 Padlí hrdinové

#6 Saratoga

VOYAGER

#1 Ochránce, #2 Únik, #3 Ragnarök

Kompletní trilogie **TEORIE STRUN:**

#1 Koheze, #2 Fúze, #3 Evoluce

*Věnováno Jennifer Lynn George,
která v mém životě září jako nejjasnější hvězda,
nikdy mě nepřestává udivovat,
srší vtipem,
její rozum plane jako maják,
a celý život mi je láskou, důvěrníkem a oporou.*

...Vidím

*Chvilé jako kameny na stezce času:
Praskliny vinoucí se přes hořící polena
Životem poměřeným věrnému růstu
Pro nevlastní konec. Ztrátě nelze bránit
Pokrokem dosaženým za příslibů míru,
Zatímco ten se zvedá z hromádek popela
Soustředím se na cíl, má mysl v pokoji
S hrozbou válečnou, jež brzy se přežene
A mě napadá, jakým plánům novým čelit
Jak se rozvalinami života dál proplétám.*

– Phineas Tarbolde,
*Sonet XIII: Město po požáru **

Jsme jen prach a stín.

– Quintus Horatius Flaccus,
*Ódy, kniha IV, báseň VII ***

* Překlad Albert Balatka, 2017

** Překlad Otakar Jiráni, 1923

Historikova poznámka:

Tento příběh se odehrává v roce 2311, osmnáct let po domnělé smrti kapitána Jamese T. Kirka na palubě lodi *Enterprise-B*, jak je vyličen ve filmu *Star Trek: Generace*, a padesát sedm let předtím, než ze stanice Farpoint vyrazí na svou průzkumnou misi zbrusu nová *Enterprise-D*.

PROLOG: ODPOČET

Explozi uslyšel dříve, než její záblesk ozářil okolí. Otočil se a zadíval zpět do údolí, kde k nebi tryskaly praporce vysokých plamenů, zatímco jeho nitro svíralo chladné poznání, že našel, co hledal. Jeho pocit byl správný a opodstatněný. Stejně jako obavy.

Kapitán John Harriman se ve vysoké trávě přikrčil a dál sledoval rozlehlé mimozemské město rozprostírající se v klínu okolních kopců. Oranžové a rudé jazyky plamenů šlehaly na okraji bytové zástavby a ostře kontrastovaly s bělí, šedí a černí okolních železobetonových konstrukcí. Zvuk výbuchu náhle dostihl jeho chabou skrýš a zdál se hřmět do nekonečna, zatímco kapitán sledoval déšť rozžhavených, spálených trosek, jejichž kapky dopadaly na ulice a budovy sousedící s pekelnou výhní požářiště. Dunění výbuchu ostře kontrastovalo s tichou melodií raných zvuků přírody, jež mu předcházela. Nesčetné melodie ptačího zpěvu se nyní zajíklý a odmlčely stejně jako zvuky zvěře, jež žila ve vysoké trávě okolních luk. I vítr, který čechral tyto širé, vlnité lány ostrice, se zdánlivě utišil.

Zajel rukou za opasek, kde pod karmínovou tunikou, již na sobě měl on i další členové výsadku, aby splynuli

s obyvateli tohoto světa, nahmátl komunikátor. Vytáhl jej na denní světlo a otevřel kanál: „Harriman *Enterprise*.“ Silou vůle potlačil popud nejprve zavolat svou první důstojnici. Komandérka vedla průzkumný tým, jehož úkolem bylo propátrat město, a kapitán chtěl mít jistotu, že deset členů posádky nebylo explozí zraněno, nebo ještě hůře zabito. Ale jeho lidé byli profesionálové. Věděl, že se jej komandérka či někdo jiný pokusí kontaktovat hned, jak okolnosti dovolí.

Když z orbity nedorazila odpověď, zkontroloval nastavení a stav energie komunikátoru. Ukazatel baterie byl sytě zelený. „Harriman volá *Enterprise*. Ozvěte se,“ zkusil to znovu. Naléhavost v jeho hlase prozrazovala rostoucí obavy, ačkoli tón řeči držel vyrovnaný a klidný. O nutnosti zachovat klid, rozvahu a dekorum za všech okolností se poučil již před mnoha lety: byl velitel, a proto musel být svým lidem vzorem.

Z orbity stále ani slovo.

Harriman se zadíval na vysoké sloupy kouře, které stoupaly ze zničené části města a s nimiž si nyní pohrával vítr. Pod ním se rozprostírala jižní část města, jež postupem času upadla v osidla průmyslu. V útrobách požáru rozeznal továrnu na výrobu vozidel a dva sousední sklady. Rozeznával nepatrné figurky lidí prchajících před ohnivým peklem, ale na vzdálenost několika kilometrů, které jej od místa činu dělily, nedokázal určit, zda některé z nich patří členům posádky *Enterprise*. Když si pomyslel, kolik mrtvých bude tento požár a události příštích dní a týdnů Koltaariany stát, otrásl se. A zároveň se přistihl při naději, že strašlivé divadlo odehrávající se před jeho očima je jen dílem průmyslové nehody, a nikoli počátkem invaze. Věděl však, že jeho naděje je lichá.

Opět upřel zrak na komunikátor a chystal se provést diagnostiku přístroje, když koutkem oka zahlédl pohyb.

Rychle se otočil a spatřil poručíka Tengeru, jenž se křepkým cvalem blížil k jeho skryši. Jeho krátké, silné nohy byly ukryté v moři vysoké trávy, takže tělo připomínalo loď svižně klouzající po hladině smaragdově zeleného moře. Barva kůže mu téměř splývala s okolím, běžel vyrovnaně a zdánlivě bez úsilí – jako by si jen vyběhl ráno zacvičit.

Protože průzkumný tým odhalil v okolních kopcích podivné zdroje energie, vyrazil Tenger se svým kapitánem z města přijít této záhadě na kloub. Impulz, který trikordér zachytil, byl velmi krátký a mohl být dost dobře pouhým odrazem, nebo dokonce výbojem uvnitř samotného trikordéru. Vzhledem k aktuálním okolnostem ale byl Harriman připravený neponechat nic náhodě.

Šéf bezpečnosti doběhl ke kapitánovi a posadil se vedle něj na zadek. Ačkoli jen šeptal, jeho hlas byl jasný a srozumitelný: „Něco nám ruší trikordér, kapitáne. Nedokážu odečíst žádné použitelné údaje o tom, co se děje dole ve městě.“ Vytáhl přístroj a dal se do práce na jeho ovládání v marné snaze prorazit změnou nastavení neviditelnou stěnu rušení.

Harriman pozvedl komunikátor: „Nemůžeme se ani dovolat na loď.“

„Nejsem si stoprocentně jistý, ale odvážím se tvrdit, že zde někdo používá tlumicí pole,“ odpověděl mu Tenger.

„Tlumicí pole...“ zopakoval po něm kapitán a opět obrátil zrak k městu v údolí. Jeho pohled klouzal po siluetě města, od mrakodrapů v centru po rodinné domky a bungalovy na jeho okrajích. Oheň mezitím přeskočil na několik sousedních budov a smolně černý dým nad městem stále houstl. Hrom výbuchu dávno odezněl. Z města nyní zněla pochmurná symfonie sirén. Jejich tóny připomínaly Johnovým uším nářek obyvatel města nad mrtvými a raněnými, kteří byli z jejich středu náhle vyrváni dosud neznámým nepřítelem. „Tohle mají na svědomí oni,“ pojmenoval

pro sebe a svého společníka nepřítele, jistý si domněnkou, která v jeho nitru zrála po celé dny, kdy spolu s posádkou sbíral důkazy a prováděl vyšetřování, jež *Enterprise-B* k tomuto světu v první řadě přivedlo.

„Ano,“ opáčil Tenger.

Harriman věděl, že planeta poskytne dobyvatelům řadu důležitých zdrojů: dilithium, pergium, cormalin, bilitrium... a zdejší civilizace před vynálezem warpu dodá mnoho otroků pro doly, slévárny a rafinerie, jež kořistníkům tyto suroviny dodají. A také dobře věděl, že všechny zdroje budou v nadcházející válce použity proti Federaci. *A válka nás čeká nevyhnutelně*, pomyslel si odevzdaně. Jestliže může někdo silou vzít tento svět za svůj, svět, který leží v rozporné části vesmíru, jehož pozice má strategický význam a dvě miliardy obyvatel nepředstavují žádnou hrozbu, pak opatrné tango napjatých politických vztahů vesmírných mocností může kdykoli skončit nepěknou pranicí na tanečním parketu.

Myslí mu proběhla vzpomínka na Aminu, kterou v této válce čekala frontová služba, a rychle zkrotl prudký nárůst strachu. Obrátil se zpět na svého šéfa bezpečnosti: „Jaký je váš názor?“

„Je to jen poselství,“ okamžitě odpověděl Tenger. Nebyl skoupý na slovo, jen je důsledně vážil a nikdy neříkal víc, než bylo třeba povědět. V tomhle se podobal všem velitelům bezpečnosti, které Harriman za svou kariéru ve Flotile měl možnost poznat. Všichni do jednoho inklinovali k odměřenému a vážnému vystupování. „Vědí, že jsme tady,“ pokračoval Orionec. „Viděli *Enterprise* na orbitě, a určitě také proskenovali povrch, aby se ujistili, že zde naši lidé provádějí průzkum.“

Harriman si poručíka změřil od hlavy až k patě. Tengerovy oči, obvykle tmavé, nyní připomínaly koltaarianské: široká zlatavá duhovka s vertikální zornicí ve tvaru mandle.

Jeho vlasy také prošly maskováním – normálně své tuhé, nepoddajné a smolně černé vlasy nosil v krátkém sestřihu, nyní však byly delší a nadýchanější. Doktorka Moreellová a její tým zdravotníků takto upravili vizáž všem členům výsadku, včetně pigmentace kůže. Koltaarianská pokožka byla stejně jako orionská zářivě zelená. Ale všechny změny – syntetické oční čočky, vlasové implantáty a obarvení kůže – byly jen kosmetické. Stačí jeden zevrubný sken, a útočník bude vědět, kdo je domorodec, a kdo sem nepatří.

„Není to *jen* poselství,“ poznamenal kapitán.

„Ne, pane,“ zavrtěl Tenger pomalu hlavou, „je to také výzva.“

„Ano. A varování. Výhrůžka,“ dokončil Harriman. Dokáže však on a jeho posádka tuto hrozbu zažehnat? Stále totiž nebylo jasné, zda se Klingonská říše postaví na stranu Federace, když dojde na lámání chleba. Navzdory téměř osmnácti rokům nejistého míru – *nebo možná kvůli nim*, blesko Johnovi hlavou – bylo spojení Klingonů značně nejisté. Pokud by se Federace musela svému soku postavit o samotě, pak by ji čekala značně nejistá budoucnost, v níž i konečné vítězství přinese jen neštěstí, zkázu, bezpočet mrtvých a ještě více raněných.

Harriman se postavil a Tenger následoval jeho příkladem. Ač byl o hlavu menší, statný bezpečnostní důstojník vážil určitě o dvacet kilogramů víc než kapitán. „Tak se té výhrůžce pojďme postavit čelem,“ zavelel John s jistotou, kterou vnitřně úplně nesdílel. Rozhodně však považoval za důležité nyní jistotu vyzařovat každým pórem. Vrátil komunikátor za opasek a Tenger schoval trikordér do brašny, jež mu visela na rameni. Pak kapitán vykročil po úzké, prašné cestičce vedoucí dolů z kopce.

Když vkročili na dlážděnou cestu, která je měla přivést do koltaarianského hlavního města, rozervalo vzduch druhá exploze.

*

Demora Sulu běžela o život. Panika ji ovíjela jako rozbourená řeka, když ji mýjely prchající davy za zvuku sirén a vyděšeného křiku. A stejně jako za ohybem rozbourené řeky čekají na neopatrného plavce divoké přeje, spatřila Demora v dáli k obzoru stoupat ohnivou kouli druhého výbuchu.

Snažila se bojovat s proudem davu, když si klestila cestu proti mase těl, od nichž schytala nejeden bolestivý úder. Na okamžik změnila směr a prodrala se na okraj ulice. Pak vyrazila znovu původním směrem, tentokrát kryta z jedné strany stěnou budovy.

Za širokými výlohami obchodů, jež při své pouti míjela, nesvítilo žádné světlo, z čehož usoudila, že druhý útok zničil nebo poškodil místní elektrárnu. S poručíkem Trentem ji opustila před hodinou – a minulý večer se spolu s ostatními členy výsadku pohybovala ve výrobní zóně, kterou dle jejího úsudku zničil první výbuch. Byla by toto načasování považovala za šťastnou náhodou, kdyby okamžitě nezavrhl pouhou myšlenku na to, že by obě exploze byly obyčejným dílem náhody. Ne, ona, Trent ani její výsadek neměli štěstí v neštěstí. Bylo jim umožněno před útokem místa opustit. Ačkoli se nedokázala s nikým spojit přes komunikátor, byla si jistá, že ostatní jsou také v pořádku. Ač byl útok na bezbranné a nic netušící Koltaariany nepochybně zvrácený, v žádném případě s sebou nenesl žádné politické implikace útoku na Federaci.

Zatímco spěchala k ohni, naplnil její nozdry a ústa zápach a pachův popela. Teplota okolního vzduchu stoupala, jako by s každým krokem ukrajovala den na pomyslné cestě z podzimu do léta. Dav začal řídnout, a Demora

přidala do kroku. *Snad se na místo dostanu včas, abych pomohla*, pomyslela si.

Okolní světlo se pomalu vytrácelo a přes cestu se začaly dloužit stíny. Pohlédla vzhůru na mastné kotouče černého kouře, jež stoupaly nad okolní budovy a stínily koltaarijské slunce. Z nebe se snášely vločky černého popela. Ačkoli samotný požár ještě neviděla, nedokázala se Sulu ubránit narůstající panice z okolní zkázy.

Jak mohou udělat něco takového? pomyslela si vztekle. Koltaariané nikomu nic neprovedli – vždyť ani neměli potřebné technologie –, tak čím si zasloužili tento útok? Jejich společnost již došla na pokraj sjednocení pod jednou vládou, ale zatím nedokázali dojít až za hranice svého hvězdného systému a o životě, jenž bujel v galaxii kolem nich, neměli ani tušení. Jejich planeta byla již dlouho v popředí zájmu mocností kvadrantů Alfa i Beta pro své značné nerostné bohatství, ale doposud ji chránila poloha mimo ustanovené politické hranice. Jakýkoli útok by si ostatní soupeři mohli vyložit jako válečný akt. Po celá desetiletí chránila planetu Koltaari hrozba mezihvězdného konfliktu.

Až doted, pomyslela si Demora hořce.

Pokračovala vpřed, zatímco dav kolem ní prořídł na pouhé jednotlivce. Doběhla ke křižovatce a odbočila do ulice vedoucí přímo k elektrárně v očekávání stěny plamenů. Místo toho však spatřila tu a tam šlehat plameny z budovy zahalené hustým, šedým dýmem. Hlasitý sykot a praskání ji však nenechaly na pochybách, že v útrobách řádí ohnivý živel nezkrocenou silou. V ústrety jí zněla kakofonie padajících stropů, praskajících zdí a kovu sténajícího žářem.

Z pekelného chaosu se náhle vypotácel koltaarijský muž. Divoce kašlal, vrávoral slepě po ulici a Sulu si všimla černé stopy kolem jeho úst a pod nosem, kterou tam

zanechal toxický dým. Oči měl pevně zavřené a tápal slepě rukama jako nevidomý.

Sulu zrychlila do sprintu, uchopila nataženou paži a podepřela muže ramenem: „Počkej, pomůžu ti!“ Teprve když ta slova vypustila z úst, uvědomila si, že na něj hlasitě křičí. K hluku požáru za jejich zády se přidal vzrůstající je- kot sirén a Demora si vnitřním zrakem představila hasič- ské cisterny spěchající k požáru, řadu vejčitých vznášedel zpomalených prchajícím davem.

Chvilí se obávala, že ji muž přes všechen hluk nesly- šel, ale pak se o ni opřel a nechal se vést. Rychlým kro- kem s ním zamířila pryč od požáru, za roh, zpoza které- ho před chvilkou vyběhla, a tam jej posadila na chodník, zády k budově. Okamžitě se sesul na zem. Sulu se natáhla a uchopila jeho tvář do dlaní. Pohled na krvavě zelené ruce jí připadal téměř surrealistický.

Muž otevřel oči, ale neviděl ji. Jeho zorničky byly stažené a Demora zapochybovala, zda mu šok dovolí odejít odtud po svých. „Musíme jít dál,“ znovu vykřikla. Zamrkal, a jeho zornice se náhle zaostřily na tvář jeho záchránkyně. Pak přikývl. „Já se musím vrátit zpátky,“ řekla mu a pus- tila jeho tvář z rukou. „Vy ale musíte okamžitě pryč.“ Muž opět přikývl, opřel se rukou o zeď a postavil se. Beze slo- va zamířil pryč. Sulu se za ním na několik sekund ohlédla a pak vyrazila zpět vstříc požáru.

Za rohem již dým zahalil podstatnou část ulice. Sulu při- ložila ruce k ústům a zavolala: „Haló!“ Snažila se zaslech- nout volání v odpověď, ale žádné nepřicházelo. Dvakrát volání zopakovala. Pak natáhla ruku ke zdi a vyrazila vstříc kouřovým závojem. Volnou rukou si mezitím strhla opa- sek a povytáhla límec prosté tuniky tak, aby jí zakryl nos a ústa. Do obnaženého břicha ji udeřil žár zuřícího ohně.

Vrhla se do víru kouře a popela. Viditelnost okamžitě padla prakticky na nulu, jako by vstoupila do místnosti

bez oken. Postupovala podél budovy rychle, ale opatrně, a snažila se postřehnout kohokoli, kdo doposud přežil. „Haló!“ zavolala opět, když si na chvilku sundala límec oděvu z úst. „Slyší mě někdo?“ Odpovědi jí však byl jen řev požáru.

Šla čím dál pomaleji, ale stále vpřed, a každých pár kroků volání opakovala. Ačkoli si ústa a nos kryla tunikou, přece jen se nadechla kouře. Netrvalo dlouho, a rozkašlala se. Začalo ji pálit hrdlo, jako by vdechla mrak žhavých oharků. Tělo se otrásalo silnějším a silnějším kašlem, a Demora rychle klesla na všechny čtyři. Hlavu sklonila až k zemi v pátrání po čistším vzduchu. Oči ji pálily a zalévaly se slzami, až jí nezbylo nic jiného než je zavřít. Když však přitiskla tvář téměř k zemi, objevila tenkou vrstvu vzduchu bez otravného kouře. Zhluboka se nadechla a vši silou se snažila uklidnit podrážděné hrdlo a plíce. Věděla, že dál již nedojde.

Pak jí náhle na mysli vytanul obraz: žena na nemocničním biolůžku, kůži zbrcenou potem, dlouhé vlasy zcuchané a tělo zmítané divokým kašlem. Sulu na matku vzpomínala často, ale ne na její poslední dny na Marrisu III a Hvězdné základně 189. Nejraději si ji připomínala v jednom z jejích oblíbených, uhlazených, ultramoderních obleků – sebevědomá žena plná života se zelenýma očima plnými rozpustilých plamínků – nebo v jednom z obleků tradičních, které občas nosila. V téhle chvíli však milované vzpomínky nedokázaly zaplašit vizi matky v nemocnici, na tom prokletém lůžku a s tělem spalovaným vnitřním žářem Sakurovy nemoci.

Sulu otevřela oči a pokusila se obrázek vytěsnit z mysli. Uviděla chodník táhnoucí se pod převalujícími se kotouči dýmu. Zeď, kterou cestou sem následovala, byla necelý metr stranou. Zhluboka se nadechla, postavila se a vyrazila zpět podél budovy. Ačkoli si hned přetáhla tuniku přes

ústa, neubránila se dalšímu záchvatu kašle. Celou svou vůlí však nutila nohy do pochodu vpřed, k čistému vzduchu bez toxického kouře.

Pět kroků. Deset. A pak ji pohltil dým. Začala se jí točit hlava a v jejím nitru narůstal děs, že se nedostane ven. Snažila se soustředit na cihly pod rukou, na jejich hrubý povrch, na...

Zakopla.

Tvrdě dopadla na nepoddajnou dlažbu chodníku. Silná bolest ji vzpamatovala. Nepostavila se však, místo toho nahmátla vzadu za sebou překážku, o niž zakopla. Pod rukama ucítila látku a pod ní něco měkkého na dotek: za ní leželo tělo.

Demora se postavila a v předklonu nahmatala paže ležící osoby. Pozvedla bezvládné tělo do náručí; naštěstí nebylo velké. Zhruba metr a půl vysoké, o dobrých dvanáct centimetrů menší než ona. Nakonec se jí podařilo bezvládné tělo uchopit v záchranářském chvatu a volnou rukou se snažila nahmatat zeď. Nebyla tam. Nevadí, spolehne se na instinkt.

Po čele jí stékaly krůpěje potu, které ji štípaly v očích. Její koltaariánský oděv byl propocený skrz naskrz a nepříjemně se lepil na tělo. Začala lapat po dechu a říkala si, kolik kroků ještě udělá, než ji opustí síly. Jednou téměř upadla, ale jako zázrakem dokázala udržet rovnováhu. Tvrdošíjně pokračovala vpřed se vzrůstající obavou, zda nezabloudila a zda místo ven nemíří hlouběji do nitra požáru.

Pak náhle vyšla na denní světlo. Hranice dýmu sahala téměř ke křižovatce. Zašla za roh a složila břemeno na zem. Byla to mladá žena v bezvědomí, snad dvacetiletá, a stejně jako muž, jehož zachránila prve, měla kolem úst a nosu temné stopy po vdechnutí dýmu.

Demora si na chvíli odpočinula. Slunce svou září zalévalo ulici: vítr rozfoukával dým všemi směry. Sirény nyní

byly mnohem hlasitější, což značilo, že pomoc už je blízko. I přesto pocítila touhu dostat se od ohně a dýmu co nejdál. Pokusí se ujít ještě několik bloků.

Když se sklonila k bezvědomé ženě, zaregistrovala koutkem oka siluetu postavy. Nahlédla za roh a spatřila koltaarianského muže. Rychle se k ní otočil zády, ale pak si to zjevně rozmyslel a vyrazil jí vstříc. Byl štíhlý a silný, a nebyl o mnoho vyšší než ona. Jeho tvář byla úzká a hubená, a jeho věk odhadovala na dvacet až třicet let. Přes rameno měl pověšenou brašnu.

Teprve když se muž přiblížil na několik metrů, poznala v něm Graysona Trenta, vedoucího počítačového vědce *Enterprise* a člena výsadku. *Konečně někdo od nás*, pomyslela si. Trent se pohyboval v jiné části města – jeho úkolem bylo kromě běžného průzkumu věnovat zvláštní péči koltaarianským počítačům a zjistit, zda nebyly nějakým způsobem napadeny hackery či jinak vystaveny zásahu zvenčí –, ale zjevně se vrátil zpět k elektrárně, aby stejně jako ona pomohl přeživším.

Trent přikročil k Sulu a pozvedl ruku k jejímu hrdlu. Přes okolní hluk neslyšela žádné zasyčení, ale poznala tlak hypospreje. Trent se k ní naklonil: „Tri-ox.“ Demora kývnutím vyjádřila vděk za fakt, že dokázal někde sehnat lékárničku. Ukázala na koltaarianskou ženu, kterou zachránila. Trent znovu nastavil hyposprej a podal lék i jí.

Když Trent znovu vstal, naklonila se k němu a zeptala se: „Podařilo se vám spojit s kýmkoli z výsadku? Nebo s lodí? Ví někdo, co se vlastně stalo?“

„Ne, kolem města je tlumicí pole, které blokuje všechnu komunikaci i skeny,“ odpověděl jí. Tím poskytl Demoře vysvětlení, proč se nemohla nikomu dovolat. A také tím potvrdil kapitánovo podezření, protože Koltaariané technologii tlumicího pole neznali.

Žena u jejích nohou se začala pomalu hýbat, tri-ox

evidentně zabíral. Poplašeně a zmateně se rozhlédla. Sulu k ní přidřepla: „Došlo tu k výbuchu a k požáru,“ snažila se překřičet jekot sirén, teď už opravdu blízko. „Musíme odtud pryč. Můžete chodit?“

Viděla, jak žena vyslovila slůvko „ano“, ale přes okolní hluk nic neslyšela. Natáhla k přeživší ruku a pomohla jí na nohy. Ta se krátce zapotácela, ale pak se pevně opřela o Demořino rameno.

O několik bloků dál vyjela zpoza rohu čtveřice vejčitých, jasně modrých vznášedel. Několik Koltaarianů oděných v rovněž modré ochranné obleky se drželo postranic vznášedel. Když se přiblížila ke křižovatce vedoucí k požáru, zpomalila do kroku. Zajela za roh a ohlušující jekot sirén náhle ustal. Sulu odhadovala, že hasiči svá vozidla zastavili a chystají se k zásahu.

„Mizíme odtud,“ otočila se Demora ke křižovatce zády a lehce postrčila zachráněnou ženu vpřed. S Trentem uzavírajícím procesí se dali na pochod.

Zvuky požáru za nimi pomalu utichaly. Sulu doufala, že má na tom podíl víc věcí než jen rostoucí vzdálenost. Zařadila se Trentovi po bok a úmyslně zpomalila krok, takže Koltaarianka se jim začala vzdalovat. Poskytla jim tak možnost nerušeně si pohovořit. „Jste v pořádku?“ zahájila Demora hovor.

„Ano. Trochu osmažený, ale jinak jsem v pořádku,“ odvětil. Sulu si jej důkladně prohlédla a spokojeně pro sebe zkonstatovala, že napohled není vidět žádné zranění. „Jak jste na tom vy?“ zdvořile se otázal Trent.

„Taky v pořádku,“ odpověděla s vědomím, že doktorka Moreellová jí toto hlášení bez důkladné prohlídky nezbaští. Ochraptlým hlasem podtrhujícím její slova dodala: „Jen jsem se trochu nadýchala kouře. Ale jinak jsem v pohodě.“ Rukou si promnula ústa a pod prsty ucítila jemné drobečky prachu. Odtáhla ruku a uviděla, že je celá od popela.

Zavrtěním hlavy zahнала sobecké myšlenky: „Zkusme se znovu spojit s ostatními. Jestli to nepůjde, jestli bude tlumicí pole stále aktivní, vyrazíme zpět na místo, kde jsme se transportovali na povrch.“ To byl dle směrnic pro tento případ standardní postup.

Vytáhla komunikátor a rychle jej schovala v dlaních. Pak pozvedla ruce k ústům: „Sulu volá kapitána Harrimana. Sulu volá kapitána Harrimana.“ Čekala několik sekund a pak zkusila obvolat ostatní členy výsadku. Nakonec se pokusila spojit s *Enterprise*, ale všechny její snahy vyšly naprázdno.

Než stihla vrátit komunikátor zpátky za opasek, na ulici náhle padl stín. Na rozdíl od kouřového přítmí však byl trvalý. Koltaarianka před nimi se otočila, pohlédla na oblohu a vyděšeně ucouvla. Sulu také obrátila oči k obloze, po níž vítr stále proháněl oblaka černého kouře. Slunce však stínilo něco jiného. Nad budovami města plnily oblohu temné křivky obludné masy šedozeleného kovu, ježící se zbraněmi a uzávěry poklopů, a spatřila i jemný záchvěv ochranných štítů. Přes celou jednu ohromnou část se táhly cizí znaky, jejichž původ ji však nepřekvapil.

„Pohyb. Musíme najít kapitána Harrimana,“ přikázala Trentovi a oba rychle vyrazili vpřed, pryč zpod křídel dravce.

*

Harriman zíral na oblohu stejně jako jeho společník. Došli už téměř k městu, když náhle začal vzduch nad jejich hlavami pableskovat jako vodní hladina. Uvnitř této zvláštní podívané se zhmotňovaly obrysy ohromné válečné lodi. Její hlavní trup se ladně klenul od zúžené přídě k přímé zádi a byl téměř stejně dlouhý a široký jako celá *Enterprise*. Směrem vpřed z něj vybíhal masivní, plochý krk vedoucí

k menší, téměř orlí nástavbě na přídi lodi. Do stran a nahoru od hlavního trupu vybíhaly mohutné podpěry, téměř jako křídla, na jejichž koncích byly ukotvené warp gondoly. Celek v něm budil neodbytný a mrazivý dojem mohutného jestřába snášejícího se v útoku na kořist. Bez sebemenšího zaváhání věděl, že se jedná o válečnou loď Romulanského impéria.

„Třída Ivarix,“ nevzrušeně převedl Tenger kapitánovy myšlenky v slova. „Je vyzbrojena disruptory, fotonovými torpédy a zbraněmi na bázi plasmové energie,“ dodal ještě střízlivě, se zřejmou starostí o bezpečnost Koltaarianů tváří v tvář této nové hrozbě. Velitel bezpečnosti nedal průchod žádným spekulacím ohledně identity lodi nad jejich hlavami, ale kapitánovy instinkty mu napovídaly, že půjde o vlajkovou loď. Ač byl atmosférický let pro hvězdný koráb značně neobvyklý, Harriman si okamžitě uvědomil a pochopil důvody vedoucí k tomuto manévru: Romulané chtěli Koltaariany naplnit směsí úžasu a strachu.

„Musíme...“ začal, ale přerušilo jej tiché zahučení podobné federačnímu transportéru, avšak o něco hlubší. Zhruba deset metrů před nimi začaly vzduchem tančit petrolejové záblesky prozrazující, že v daném místě již tlumicí pole nefunguje. Uvnitř blyštivého tance se začaly zhmotňovat obrysy postav. Tenger nelidskou rychlostí tasil fázer, ale když se před nimi konečně zhmotnila desítka romulanských vojáků, každý se dvěma disruptory v ruce, bylo nad slunce jasné, která strana následnou přestřelku vyhraje.

Důstojnice stojící uprostřed řady svých vojáků postoupila vpřed a sklonila zbraň. Oděna do standardní uniformy Imperiálních sil – černostříbrné tuniky připomínající kroužkovou zbroj se svislým barevným pruhem v pravé třetině – odlišovala se od ostatních jednak vystupováním,

jednak barevným pravým rukávem uniformy. Nefritový odstín Harrimanovi prozradil, že slouží jako taktický důstojník, a umístění na pravé ruce pak její místo na palubě lodi. Stylizované hvězdičky na jejím krku oznamovaly světu hodnost subkomandéra.

Důstojnice se přiblížila na několik metrů, rychle pohledem zhodnotila poručíka Tengeru a pak již upřela plnou pozornost na kapitána Harrimana. Několik dlouhých sekund pečlivě studovala jeho tvář a pak pronesla tónem v půli cesty mezi otázkou a konstatováním: „Kapitáne Harrimane.“ Myslel si, že obarvení kůže z dílny doktorky Morellové jeho identifikaci alespoň trochu ztíží, i když Romulané bezpochyby podobné prvky kamufláže museli očekávat. Důstojnice však již mlčela a evidentně čekala na reakci.

John se místo toho pomalu otočil na Tengeru a s hranou lhostejností přikázal: „Pohov, poručíku.“ Orionec ani na sekundu nespustil z Romulanů oči, ale nechal svou ozbrojenou ruku poklesnout bez komentáře k boku. Kapitán pak pohlédl romulanské důstojnici přes rameno na její vojáky, kteří zbraně nesklonili. Vojáci na krajích formace naopak vyrazili dále do okolí, nepochybně připraveni zasáhnout proti jakékoli hrozbě.

Harriman konečně obrátil pozornost k čekající subkomandérce. Ve tváři jí spatřil nepatrný nazelenalý nádech, nepochybnou známku rostoucího podráždění nad jeho přehlíživým chováním. Byla to možná jen nepatrná výhoda, ale roky zkušeností v jednání s Romulany Johna naučily brát každou výhodu všemi deseti. Konečně jí odpověděl: „Ano. Jsem kapitán Harriman.“

Pozvedla jednu ruku k ústům a do komunikátoru na zápěstí pronesla: „Admirále Vokare, zde je Linavil. Našli jsme ho.“

Vokar, pomyslel si Harriman. Takže jsem měl pravdu.

Lod' vznášející se nad koltaarianským hlavním městem skutečně byla vlajková.

Z komunikátoru nezazněla žádná odpověď, ale za několik sekund opět vyplnil vzduch zvuk a blyštivý oblak romulanského transportéru, v němž se v prostoru mezi subkomandérkou a jejími vojáky zhmotnila jediná postava. Admirál měl na sobě podobnou uniformu jako Linavil, s tím rozdílem, že jeho insignie byly v odstínu královsky purpurovém, což ukazovalo na vysoké postavení ve velení Imperiální flotily. Od chvíle, kdy jej John viděl naposledy, mu přibýlo několik šedin a vrásek kolem úst a očí.

Admirál Harrimana poznal okamžitě. Linavil ustoupila stranou, aby mohl bez překážek dojít ke svému protějšku. Vokar tak pomalu učinil. Vzhledem ke své výšce necelého metru šedesát musel zvednout hlavu, aby udržel pohled upřený do kapitánových očí, i přesto však jeho přítomnost vyplňovala celý prostor neskutečnou tíhou osobnosti. Obličej možná prozrazoval stáří, jeho oči však byly plné života a děsivé síly.

„Harrimane,“ pronesl Vokar na pozdrav, hlas nepatrně zbarvený pohrdáním, „dlouho jsme se neviděli.“

John s chladným úsměvem přikývl: „Kdyby bylo po mém, neviděli bychom se ještě déle, Aventeere.“ Doufal, že užití admirálova křestního jména v situaci, kdy protokol vyžadoval větší úctu, dostatečně vyjádří jeho opovržení. Vokar se zdál nepohnut, ale Linavil rychle postoupila vpřed a udeřila kapitána pěstí do obličeje. Harriman cítil, jak se jeho ústa plní krví. Zapotácel se, ale rychle nabyl ztracenou rovnováhu zpět. Subkomandérka mezitím rychlostí blesku sáhla prázdnou rukou do své boty a vytáhla z ní dlouhý, tenký předmět. Rychlým pohybem zápěstí shodila pochvu z obsidiánového ostří dýky.

Poručík Tenger se vedle kapitána napjal, ale jinak se nepohnul. Jako vždy nepřestal kapitána Harrimana

udívat svým sebeovládáním. Většina bezpečnostních důstojníků by i tváří v tvář přesile zareagovala na napadení velícího důstojníka protiútokem. Ve většině případů by takováto reakce přinesla jen více bolesti oběma zúčastněným. V této konkrétní situaci ale mohly být následky mnohem strašlivější: události příštích několika minut možná změni směr celé budoucí války. Tenger to dobře věděl a jeho nečinnost jen ilustrovala oddání jejich misi.

„Romulanský subkomandér útočí na kapitána Hvězdné flotily a hrozí mu zbraní,“ pokračoval Harriman v hovoru s Vokarem. „Má posádka je v nebezpečí, možná zraněna či zabita,“ dodal a posunkem ukázal na sloupy dýmu stoupající z města za Romulanovými zády. „Tomu se říká provokace, admirále.“

„Vaše posádka je v pořádku,“ odvětil Vokar. John to předpokládal. Nečekal, že by Romulané zahájili bitvu útokem na občany Federace, nicméně i tak mu tato informace přinesla úlevu.

Přesto však pokračoval: „I tak v situaci, kdy vaši lidé jednají s Federací o míru...“

„O míru se nehandrkujeme,“ přerušil jej klidným tónem admirál. „My bojujeme za udržení našeho práva na život bez omezení a bojujeme proti imperialistickým výbojům Federace. Imperialistickým výbojům, jejichž příkladem je vaše přítomnost na planetě.“

„Naše přítomnost?“ nevěřicně vyštěkl Harriman udivený absurdností a troufalostí Vokarova prohlášení. „Admirále, tohle je neutrální území. Jsme zde jako návštěvníci a na tento svět si nečiníme žádný nárok.“

„Na začátku jste vždy pouhými návštěvníky,“ pokračoval Vokar. „A na konci zůstanete na neurčito.“ Admirál se otočil zády, pomalu postoupil o několik kroků k městu a znovu se otočil k dvojici federačních důstojníků čelem. Jeho vystupování zavánělo teatrálností – ovšem zda bylo určeno

jim, či romulanským vojákům, to kapitán netušil. „Ve vzta-
hu k této planetě však diskuse pozbývá smyslu,“ pronesl
admirál. „Nejste návštěvníci a nejste tu vítáni. Jste vetřelci
na romulanském území, a proto neprodleně odletíte pryč.“

A je to, pomyslel si kapitán, už není žádný důvod
k domněnkám. Romulané se rozhodli učinit první krok,
byť jej obhajují jako *reakci* na pokoutné jednání Federace.
Harriman pochopil, že dlouhé dny a týdny diplomatických
jednání končí, protože na zelené pastviny právě z pro-
tržených hrází míří nepěkná vlna vojenské intervence.
A díky tomuto prvnímu kroku Romulané získali strategic-
ký klenot.

„Toto je neutrální území,“ pokusil se ještě kapitán for-
málně protestovat, ačkoli věděl, že Vokarovi v provedení
svěřeného úkolu zabrání jen boj. „Lidé na této planetě ani
nevědí, že za hranicemi jejich soustavy existuje jiný život.“

„Nevěděli... doposud,“ ohlédl se Vokar přes rameno na
svou loď visící nehybně na obloze nad městem a rámo-
vanou blankytnou modří a bělí nebe shora a pekelně rudou
výhní zdola. „A naše záměry jsme jim sdělili velmi jasně.“
*Těmi záměry myslí schopnost a ochotu rozsévat smrt a zká-
zu*, pomyslel si Harriman hořce.

„Federace a Impérium měly mezi sebou nepsanou doho-
du o nedotknutelnosti tohoto světa,“ pokračoval kapitán.

„Dohodu? Snad. Ale porozumění? Tím si nejsem
vůbec jistý,“ zněla odpověď přetéající nadutostí z nevy-
hnutelného vítězství. „Nehledě na interpretace předcho-
zích diplomatických hovorů je tato planeta nyní součástí
Romulanského hvězdného impéria.“

„Vokare,“ vykročil Harriman vpřed. Subkomandérka
Linavil rychle postoupila mezi oba muže, nůž v pohoto-
vosti. John pozvedl ruce a připravil se bránit. Tenger také
rychle vyrazil vpřed.

„Přestaňte,“ poručil admirál tichým hlasem, jenž byl

horší než křik. Subkomandérka ztuhla, pak sklonila čepel nože a ustoupila.

Tenger se také zastavil a Harriman spustil ruce k pasu. Zaslechl dvojí tiché zapípání – někdo se mu snažil dovolat na komunikátor –, to ale ignoroval. „Nedělejte to,“ řekl admirálovi. „Ať vaši i naši vyjednávači pokračují v debatě.“ Po mnoho měsíců se zástupci Romulanů, Klingonů a Federace snažili bezúspěšně najít bezpečnou cestu skrze neustále se zvětšující propast mezi třemi mocnostmi. „Nepodkopávejte mírové rozhovory. *Tohle* není cesta,“ ukázal na loď ohrožující koltaarianské město.

Vokar pozvedl zrak k obloze: „Naše cesta už je v cíli, kapitáne Harrimane.“ Narážka na jeho hodnost měla nejspíš sloužit jako popíchnutí. „Vidím, že Flotila vám i po tolika letech není ochotna svěřit větší zodpovědnost. Nebo se nové role jen bojíte?“

Harriman se opět usmál, ale měl co dělat, aby se nerozesmál na celé kolo. Pobavilo jej, že Vokar absolutně neodhadl jeho slabosti, ale tímto prohlášením kapitánovi ukázal jednu ze svých. „Stále kapitán,“ přitakal s úsměvem. „Ale vidím, že vy jste admirál. Opět.“

Tentokrát to byl Vokar, kdo pozvedl pěst k útoku rychlostí, kterou by u muže jeho věku nikdo neočekával. Harriman s tím ale počítal. Dobře věděl, co nastane, ale nechal ránu nekrytě dopadnout. Pěst se mu zabořila do tváře, hlava se zvrátila nazad a kapitán se nesnažil pádu zabránit. Padl naznak na tvrdou dlažbu. V očekávání dalšího útoku pohlédl vzhůru, ale admirál jej pouze sledoval.

„Zavolejte si tu svoji lodičku a vypadněte odtud,“ zasyčel.

Harriman se zvedl na všechny čtyři: „Pane Tengere?“ Než se kapitán postavil, dovolal se poručík na *Enterprise*.

„Tady Linojj,“ odpověděla na jeho volání druhá důstojnice. Harriman zaslechl v jejím hlase náznak obav: „Jste vy a kapitán v pořádku?“

„Ano, jsme. Můžete zaměřit ostatní členy výsadku?“ odpověděl Tenger.

„Ti už jsou na palubě. Na povrchu zbýváte jen vy a kapitán.“

„Zaměřte nás k transportu.“ Tenger se tázavě zadíval na Harrimana: „Kapitáne?“

Harriman opět pocítil v ústech krev. Odplivl si: „Pryč odtud, poručíku.“

„Energii,“ obrátil Tenger pozornost zpět ke komunikátoru. O zlomek sekundy později jim koltaarianský svět zmizel z očí.

*

Ztichlý můstek *Enterprise* zalévala karmínová záře poplašených světél. Nadporučice Xintal Linojj sice nařídila vypnout sirény i blikání světél, ovšem mrtvolný klid, který poté vystřídal bojový poplach, jí drásal nervy snad ještě více. Po očku se rozhlédla po osazenstvu můstku – DeYoung a Kančumurtí stáli u taktické, respektive komunikační konzole, Fenn u vědecké, zatímco Tolek seděl u navigace a praporčík Verantová na místě, které obvykle okupovala Linojj – u kormidla. Ve všech tvářích se zrcadlil stejný pocit, který šířal i ji: obavy.

Jenže pro mě je to vlastně ještě horší, že? pomyslela si. *Pro mě je to osobní.* Obrátila zrak k hlavní obrazovce a srdcem jí projel bodavý osten lítosti nad tím, co viděla. Smaragdově bílý svět Koltaarianů, jenž jí velmi připomínal Cort, domovskou planetu Boslíků, se klenul ve spodní třetině obrazovky. Nad jeho ladným obloukem se nehybně a hrozivě vznášela romulanská válečná loď. Ten pohled v ní vyvolal záplavu nesouvislých vzpomínek na dětství přetržené nepřátelskou invazí cizinců z vesmíru. Boslíkům trvalo téměř deset let, než dokázali útočníky

ze svého světa vyštvat, a i když zbraně v tomto konfliktu utichly již téměř před čtvrt stoletím, přesto její vzpomínky stále neztratily nic na emoční síle.

Dveře po její pravici se s tichým zasyčením otevřely a pak s úlevou spatřila kapitána Harrimana a poručíka Tengeru, jak vcházejí na můstek. Kapitán byl v přestrojení a díky líčení téměř k nepoznání. Kolem jeho úst šlo vidět drobné černé tečky, jako by mu tvář lemovalo souhvězdí pih. Plavou paruku, kterou dole na planetě nosil, ale nyní držel v ruce a jeho krátké hnědé vlasy, po krajích lemované šedinami, alespoň usnadňovaly rozeznání tváře pod vší vrstvou zeleného zbarvení.

Zatímco kapitán sestupoval z vyvýšené plošiny, jež běžela po vnější straně můstku, zvedla se Linojj z jeho křesla. Za zády poručík Tenger vystřídal u taktického praporčíka DeYounga. Na rozdíl od kapitána si velitel bezpečnosti paruku ponechal, ale ani dlouhé blondaté lokny nedokázaly zakrýt jeho přísné a odměřené vzezření.

„Hlášení,“ kývl Harriman na nadporučici, a přitom se zadíval na hlavní obrazovku. Přistoupila k němu a uvědomila si, že má rozseknutý ret a černé skvrny na jeho tváři jsou ve skutečnosti zasychající krev.

„Jsou tu celkem čtyři romulanské lodi. Tedy... doposud jsme na senzorech zachytili čtyři romulanské lodě.“ Romulanská technologie maskování dělala pokroky ruku v ruce s vývojem detekčních systémů na straně Federace. Jednou byli o krok napřed Romulané, podruhé zase Flotila. V tomto setu byla výhoda na zelené straně – jejich lodě byly senzorům lodí Hvězdné flotily prakticky neviditelné. Linojj pokračovala: „Odmaskovaly se najednou. Tři lodě třídy D’Vorix zůstaly na orbitě, jedna třídy Ivarix vstoupila do atmosféry a zůstala stát nad hlavním městem.“ Protože byl kapitán s výsadem

na planetě, předpokládala, že o čtvrté lodi ví. Drobnost v podobě válečné lodi na obloze je těžko k přehlédnutí.

„Nedokážete zachytit stopy jejich pohonu dříve, než se odmaskují?“ Romulané používali k pohonu svých lodí umělou singularitu, a byly to právě tyto mikroskopické černé díry, které umožňovaly Federaci zaměřit zamaskované lodě.

„Ne, pane,“ informovala jej Linojj.

Harriman se na chvíli zdál ztracený v myšlenkách, pohled stále upřený na obrazovku. Nakonec se otázel: „Vystřelil někdo z nich na město?“

„Těžko říci, pane. Lodní senzory blokovalo tlumicí pole kolem hlavního města ještě několik minut po explozích. Nejsme si jistí proč.“

Harriman se k ní otočil, ale pohledem zíral do neurčita. „Protože admirál Vokar mě nechtěl jen vyštvať z planety,“ pronesl se zjevným pochopením, „potřeboval vysvětlit romulanské záměry okouzlenému publiku.“

„Vokar je zde?“ pozvedla Linojj překvapeně obočí. Ačkoli byli Romulané proslulí tajnůstkářstvím, jméno Aventeera Vokara bylo všem ve Federaci známo již několik let. Během své dlouhé cesty k moci byl tento admirál flotily účasten několika potyček mezi Impériem a Federací. Velení Flotily jej považovalo za nebezpečného a nepřátelského jedince, to bylo všeobecně známo.

„Ano, je tady,“ přitakal Harriman, když konečně zaostřil pohled na Linojj. Pak ukázal na planetu: „Ten drobeček tam dole je jeho vlajková loď.“

Pomalu zavrtěla hlavou, zatímco si začala bezmyšlenkovitě přejíždět palcem a ukazováčkem po kostěných výrůstcích nad obočím. Přes tvář jí přitom spadl pramen dlouhých, nachových vlasů, takže jej podrážděně odhodila vzad. Doufala, že přítomnost romulanských lodí, a dokonce i útok na město jsou pouhým varováním

Federaci – zdviženým prstem – na rozdíl od uchvácení tohoto světa do spárů Impéria. Vokarova přítomnost však potvrzovala opak. Romulané by jako poslíčka neposlali admirála flotily. Ne, Vokar sem přišel v čele okupačních vojsk.

Ke kapitánovi pronesla: „Když přestalo působit tlumicí pole, provedli jsme sken města. Nezachytili jsme žádné charakteristické stopy užití částicových zbraní, takže předpokládám, že k útoku došlo náložemi přímo na povrchu. Romulané možná chtěli, aby k výbuchu došlo ve stejný okamžik.“

Harriman její domněnku chvíli zvažoval a pak trhl hlavou: „Ne, to si nemyslím.“ Pomalu obešel stanoviště navigátora a krok za krokem se blížil k obrazovce. Nakonec se zastavil a ohlédl se zpět na svou druhou důstojnici: „Myslím, že první nálož vyhodili do povětří proto, aby Koltaariané vyslali většinu záchranných složek do této části města. Druhou náloží pak jen prohloubili nastalý zmatek a hrůzu.“ Sledoval ji s výrazem pochopení a bolesti: „Je to stará romulanská taktika, vyděsit a demoralizovat nepřítele ještě dřív, než vůbec ví, kdo jej napadl.“

„A pak se objeví a přihlásí se k výsledné zkáze,“ přitakala Linojj.

„Přesně tak.“

Opět se zadívala na romulanskou loď na hlavní obrazovce a pocítila ve svém nitru záchvův vzteku. Ovládla se a pokračovala v hlášení: „Jakmile se lodě odmaskovaly, byli jsme tu na chvíli dost napjatí, co se bude dít. Romulané ale proti *Enterprise* nepodnikli vůbec nic. Jakmile zmizelo tlumicí pole, začali se ozývat jednotliví členové výsadku. Vy a poručík Tenger jste byli poslední, kteří tam dole zůstali – zkoušeli jsme vás volat, ale bezvýsledně. Zaměřili jsme vaši pozici na povrchu a zjistili jsme, že vám společnost

dělá oddíl romulanských vojáků. Zrovna jsme vás chtěli přenést na palubu, když se ozval poručík.“

Harriman přikývl a zeptal se: „Kde je komandérka Sulu?“

„Na ošetřovně, nadýchala se kouře. Doktorka Moreellová ovšem říká, že bude v naprostém pořádku.“

„A zbytek výsadku?“

„Všichni vyvázli bez zranění,“ potvrdila mu Linojj. „Doktorka je ale chce pořádně prohlédnout. Už mi volala s příkazem, že se vy i poručík Tenger máte bez prodlení hlásit na ošetřovně.“

„Jak jsem očekával,“ chabě se usmál Harriman. Doktorka byla mezi posádkou proslulá starostlivostí o zdravotní blaho svých oveček, díky čemuž se stávala terčem nejednoho žertu. Zvedl zrak a podíval se na Tengeru: „Poručíku, zrušte všeobecný poplach.“

„Ano, pane!“ odvětil bryskně Orionec, a o sekundu později červená světla zhasla. Můstek zalila záře běžného provozu na lodi.

Harriman postoupil vpřed a opřel se o kormidlo: „Praporčíku Toleku, zadejte kurz k Hvězdné základně Iridani.“

„Ano, pane.“ Navigátorovy štíhlé prsty se roztančily po konzoli.

„My odlétáme, pane?“ překvapeně vyklouzlo Linojj dřív, než mozek zarazil ústa. Na rozdíl od jiných velících důstojníků, s nimiž sloužila, kapitán Harriman diskusi na můstku vítal. Jeho styl velení mísil sílu a rozhodnost s trpělivostí a neformálností. Bleskurychle se rozhodoval, ale nechal jakéhokoli člena posádky, aby k jeho rozhodnutí řekl svůj názor. Když přišla na palubu *Enterprise*, ze začátku tento způsob velení shledávala zmatečným, ba přímo nebezpečným. Rychle však odhalila jeho výhody. Posádka tento neomezený přístup ke kapitánovi vysoce

oceňovala a cítila, jak moc si kapitán každého jednotlivce váží. Věřili mu, protože on věřil jim a jejich schopnostem. Linojj se mnohokrát ptala sama sebe, jak velký vliv na tuto část osobnosti muselo mít Harrimanovo dětství v područí jeho otce, nyní admirála Hvězdné flotily, jenž byl známý jako tvrdý a nemilosrdný velitel. Často nad touto otázkou spekovala s Demorou.

„Kurz zadán, kapitáne,“ ohlásil Tolek.

„Kormidlo je připraveno, pane,“ přidala se praporčík Verantová.

„Vydržte okamžik,“ obrátil se na ně kapitán. Obešel navigátora a usadil se do svého křesla: „Trápí vás něco, Xintal?“

S upřímností odvětila: „Neměli bychom Koltaariany opouštět.“

„Neopouštíme je,“ zněla vyrovnaná odpověď. „Vždyť ani nevědí, že existujeme.“

„Prosím za prominutí, ale po tom, co provedli Romulané, by se obrana tohoto světa dala těžko považovat za porušení Základní směrnice. Pokud vám dělá starosti tohle, pane,“ oponovala Linojj. Znovu se otočila k obrazovce s pohledem upřeným na romulanskou loď. Z jejích kontur – baňatá velicí sekce na přídí spojená úzkým krkem s hranatým hlavním trupem a širokými warpovými gondolami – odhadovala, že je to starší loď, vyrobená ještě před rokem 2290. Všechny tři romulanské lodě na orbitě byly staršího data výroby, a i když zajisté prošly několikerou modernizací, žádná z nich se nemohla měřit s *Enterprise*, jež sama prošla modernizací před pouhými čtyřmi lety, těsně předtím, než se stala členkou její posádky. Začala si v hlavě přehrávat čísla a strategie ve snaze odhadnout šance *Enterprise* na zlikvidování všech tří lodí dříve, než z povrchu dorazí modernější vlnková loď.

„Ne, otázka již nezní, zda by došlo k porušení Základní

směrnice či nikoli," připustil Harriman. „Naše situace je naopak velmi jasná. Útok na romulanské lodě a personál by byl jasným válečným aktem.“

„A není snad válečným aktem útok na Koltaariany?“ nechtěla se vzdát Linojj.

„Je to válečný akt vůči Koltaarianům, ale ne vůči Federaci. Ano, je to brutální agrese. Ano, je to nebezpečný čin ohrožující mír. Ale pro nás zatím neznamená automaticky válku.“

„Takže je necháme tento svět dobýt a zotročit jeho obyvatele?“ vypálila zpět s rostoucím hněvem. „Protože přesně tohle udělají. Remani pro ně otročí celá staletí.“

Harriman odpověděl na její podráždění klidným a jemným tónem: „Xintal, Romulané už s okupací začali. Když teď spustíme ofenzivu, kdo to odnese nejvíc?“

„Ale oni tu cenu už zaplatili,“ hádala se dál. „Při těch dvou explozích zahynuly stovky, možná tisíce jejich lidí.“

„Pravda,“ připustil Harriman a na okamžik sklonil hlavu, evidentně rozesmutnělý posledními událostmi. „Ale oni na nás teď tlačí. Buď jsou přesvědčení, že válka je nevyhnutelná a že tedy pro sebe musí získat co nejvíc výhod, nebo jsou přesvědčení, že některé výhody už mají v kapse a že jim zaručí vítězství. Ať tak nebo tak, jejich tlak na nás je zřejmý. Oni *chtějí*, abychom přešli do akce. A to my nesmíme. Nejsme na to připravení.“

„Kapitáne, jestli dopustíme, aby se to Koltaarianům stalo...“ téměř prosila Linojj. Překvapeně si uvědomila, že tak činí za někoho, koho ani nezná.

Harriman se jí zadíval do očí a jeho pohled byl pevný: „Neuhneme válce jen proto, že odsud odlétáme pryč. Neuhneme válce jen proto, že jsme tady a teď odmítli boj, v němž by pravidla diktovali Romulané. Válku nyní jen na chvíli pozdržíme – *musíme* ji pozdržet, ale pak...“ Kapitán větu nedokončil, stejně jako tak učinila ona při své prosbě. Viděla, jak se mu na tváři zračí vnitřní rozpor.

Ne, rozpor ne, pomyslela si. *Boj sama se sebou*. Jako by už hledal řešení, které by snad ještě odvrátilo nevyhnutelnou válku s Romulany. Snažila se vidět současnou situaci jeho očima, že je nyní nutné do ničeho se nemíchat, že v dlouhodobém a možná i krátkodobém strategickém hledisku je pro Koltaariany lepší, aby *Enterprise* a její posádka dnes nebojovala. Harrimanovi však na srozuměnou, že její odpor je u konce, odpověděla pouhé: „Ano, pane. Rozumím.“ Sklonila hlavu a pak poklepala praporečku Verantové na rameno. Ta rychle zajistila kormidlo, zvedla se a přešla k jedné ze sekundárních stanic po obvodu můstku. Linojj zaujala její místo, rychle se seznámila s aktuálními daty ohledně řízení lodi a dotykem kormidlo opět odemkla: „Kormidlo je připraveno k potvrzení kurzu, kapitáne.“

„Opusťte orbitu, nadporučíku. Až to bude možné, přejděte na warp osm,“ odpověděl Harriman.

Linojj se dala do práce a můstkem zazněl zvýšený hukot impulzních motorů pracujících na plný výkon. Krátce pohlédla na obrazovku, kde zmizel kotouč planety Koltaari. Jako by se jí v žaludku usadil kámen; opouštěli bezbranné, mírumilovné lidi vydané napospas drancujícím a krutým romulanským hordám. Znovu si vzpomněla na vlastní svět a pak na stovky přátelských i neutrálních planet kolem prostoru Federace, na miliardy jejich obyvatel, a uvědomila si, že kapitán Harriman má pravdu. Hvězdná flotila nebyla na válku připravena, a kdyby se dnes *Enterprise* pokusila Koltaariany osvobodit, následky by byly strašlivé jak pro Federaci, tak pro svět, na nějž svítila hvězda Koltaari.

A strašlivým následkům se možná nevyhneme tak jako tak, pomyslela si. Válka se blížila mílovými kroky již dlouho. Dnes však byla nepříjemně blízko. Vokar a Romulané zahájili odpočet.

MINUS DESET: FOXTROT

Asteroid se vznášel jako něco, co vesmír splácal dohromady jen tak mimochodem ze všeho, co se zrovna válelo kolem. Foxtrot XIII se na pohled nelišil od ostatních asteroidů v okolí. Napříč měřil maximálně necelých pět set kilometrů a jeho asymetrická hmota vypadala mrtvá a šedá, když se osamoceně vznášela proti třpytivé černi vesmírného plátna.

Kdepak, osamocená není, pomyslel si nadporučík Rafael Buonarroti, když sledoval monitor v jednom ze skladišť. Na něm viděl drobnou hvězdičku, jež se náhle vynořila zpoza asteroidu. *Enterprise* se zde měla setkat s *Agamemnonem*, ale Buonarroti by alespoň třídu poznal okamžitě, i kdyby o ní nevěděl. Zahnuté křivky warpových gondol třídy *Odysseus* byly neklamným rozpoznávacím znamením experimentálního designu Hvězdné flotily. Byl starý již přes třicet let a inženýři jej nakonec opustili, když už bylo jasné, že nepřinese předpokládané výhody při generování warpového pole. Z osmi postavených lodí zůstávaly v aktivní službě jen dvě, a v kuloárech Flotily se šušovalo, že *Agamemnon* se za chvíli ke svým šesti kolegyním přidá. Zatím však mohla stará loď dělat společnost prázdnému asteroidu.

Domněle prázdnému, opravil se Buonarroti.

Kapitán Harriman se vedle něj natáhl a zmáčkl tlačítko na konzoli, do níž byl monitor vsazen. Obraz se posunul a přiblížil jim pohled na asteroid i *Agamemnon*. Stará loď byla oproti *Enterprise* dvoutřetinová a na palubě nesla přibližně pětisetčlennou posádku, lovil Rafael v paměti technická data. Ale ve srovnání se štíhlou, elegantní *Enterprise* mu připadal *Agamemnon* hranatý a neohrabaný, a to i přes hypermoderní design.

„Za chvíli budou v dosahu. Je všechno připraveno, Rafi?“ použil kapitán při oslovení jeho přezdívku. Oba muži stáli bok po boku na opačné straně konzole, jež je oddělovala od rozlehlého nákladního transportéru. Než odpověděl, zhodnotil Buonarroti rychlým pohledem jeho obsah.

„Ano, pane, jsme připraveni.“ Ještě jednou se rozhlédl po zásobách, které sem *Enterprise* dopravila z vesmírné stanice KR-3. Celý nákladový prostor byl vyplněný řadami kovových kontejnerů rozličných velikostí a tvarů. Na každém z nich jemně zářila trojice zelených světél – jediná známka připojených zabezpečovacích zařízení. Jedno světlo indikovalo bezpečné uchycení magnetických zámků, a zbylá dvě označovala aktivní inhibitor transportu a senzorů. Pokud by se některá romulanská loď odvážila proniknout Neutrální zónou kvůli průzkumu – a podle rozvědky Flotily byly podobné akce na denním pořádku – pak by se jí nepodařilo zjistit, co *Enterprise* převáží, ani jim náklad ukrást. Inhibitory neumožňovaly přenos jinam než ze skladu na plošinu transportéru a zpět. „Zadal jsem souřadnice sdělené při odletu z KR-3. Také jsem upravil protokoly, aby o provedeném transportu nebyla v záznamech stopa.“ Odmlčel se a dodal: „*La lotta continua*.“

Buonarroti byl hrdý na svůj italský původ, a často používal italská rčení a přísloví. Díky jeho poněkud protáhlé

řeči, tolik příznačné pro lidi z Alfy Centauri, bylo jeho vyjadřování vskutku jedinečné. Vzpomínal, jak dlouho po jeho nástupu na *Enterprise* nedokázal kapitán skrýt pobavený úsměv, kdykoli prošpikoval svou řeč italštinou. Od té doby si však Harriman na tuto verbální odchylku zvykl a nevnímal ji. Buonarroti měl za sebou již patnáct let na palubě *Enterprise* a polovinu z nich odsloužil jako šéfinženýr.

Kapitán se teď ovšem nejenže neusmál, ale přímo zaťal čelist: „Obávám se, že to jsi ještě podcenil, Rafi.“ Rčení *la lotta continua* používal tak často, že celá posádka přesně věděla, co znamená – zápas pokračuje.

John se unaveně rozhlížel po skladu a jeho postoj dával tušit vnitřní vyčerpání. Posledních pár let bylo pro Flotilu značně obtížných, protože nejisté vztahy mezi Federací, Klingony a Romulany znamenaly den ode dne rostoucí nebezpečí války. Před několika měsíci, vlastně ihned po romulanské okupaci Koltaari, byla *Enterprise* přidělena k hlídkování na federační straně Neutrální zóny v sektoru Foxtrot. V rámci patroly měla vykonat prověrky připravenosti všech třinácti základen v oblasti. Před devíti týdny obdržela *Enterprise* rozkaz ke spojení s *Agamemnonem* za účelem rozvozu zásob zbraní a výměny personálu na stanicích. Hvězdná flotila běžně rotovala osazenstvo stanic podél Neutrální zóny za účelem snížení stresu a unavenosti, ale v poslední době interval rotace zkrátila a zavedla nové pravidlo, v jehož rámci se měnila vždy kompletně celá posádka jedné stanice.

Problém operace tkvěl dle Buonarrotiho v tom, že v myslech posádek *Enterprise* a *Agamemnonu* vytvářela neustálý tlak. *Enterprise* převážela mezi KR-3 a stanicemi v sektoru Foxtrot zbraně, a zpět pak vozila vystřídané posádky. *Agamemnon* naopak čerstvé posádky dodával a techniku odvážel. Někde mezi tím se pohybovala halda techniků, kteří se starali o technické vybavení. Tyto

dodávky sloužily jako konstantní připomínka křehké rovnováhy současných mezihvězdných vztahů a jejich neustálé opakování pak obavy o budoucnost šroubovaly do nebeských výšin. *A nikdo nemá v posádce právo na větší obavy než kapitán*, pomyslel si Buonarroti. Nejenže nesl na ramenou tíhu starostí o celou posádku, ale při každém návratu na KR-3 se navíc účastnil mnohahodinových jednání s nadřízenými a musel cítit jejich tlak na svou osobu. Dobře věděl o kapitánových zkušenostech s Romulany a byl si jistý, že příslušní admirálové se snažili tyto znalosti vytěžit do nejmenšího zrníčka.

„No, alespoň tahle várka představuje pěknou palebnou sílu,“ zhodnotil Rafi optimisticky. Ačkoli velení Flotily obsah kontejnerů označilo za přísně tajný, v řadách personálu bylo otevřeným tajemstvím, že v posledních týdnech pracovali vývojáři na vylepšených – a možná úplně nových – zbraních. Nezbývalo však než doufat, že vývojáři na federační straně Neutrální zóny odvádějí lepší práci než jejich protějšky v Romulanském impériu a Klingonské říši, a že pokud dojde na nejhorší, přičknou plody tajné práce rozhodující výhodu právě Federaci.

„Máš pravdu, tenhle náklad vypadá impozantně,“ přisvědčil Harriman.

„Moc rád bych se podíval, co nám Taktické oddělení ukuchtilo dobrého,“ toužebně se zadíval Buonarroti na kapitána. Podobný názor vyjádřil i při předchozích cestách k ostatním základnám. Moc dobře věděl, že válka s sebou vždy nese značné technologické skoky vpřed, a jako inženýra jej lákala možnost si nejnovější technologie osahat. Nebyl to snad sen každého technika a inženýra? Pro něj to byl hlavní důvod, proč vstoupil do Flotily. Službou na hvězdné lodi se mu otevíralo mnoho cest, jak se dostat k moderním technologiím – od podpory života, přes warp pohon a impuls nebo vědecká zařízení až

po zbraňové a obranné systémy. Pro něj byla *Enterprise* v podstatě jedním velkým dětským hřištěm.

„Je mi líto, Rafi, ale víš, jak je velení poslední dobou opatrné,“ zavrtěl nesouhlasně hlavou Harriman. Čas mezihvězdného napětí měl i odvrácenou tvář v podobě vzrůstající nedůvěry, protože riziko infiltrace nejen Federace, ale i Flotily romulanskými špehy bylo značné. Ale rozhodně by takový případ nebyl bezprecedentní – před třemi lety došlo k senzačnímu odhalení imperiální špiónky v řadách zaměstnanců Antareských vývojových laboratoří. Ty se podílely na několika tajných projektech Flotily, mezi jinými i na projektu vedoucím k vývoji nových technologií detekce zamaskovaných lodí. Před svým odhalením byla několik let klíčovou zaměstnankyní. A Rafi si nedělal iluze o tom, že by Hvězdná flotila neprováděla své vlastní tajné operace na opačné straně Neutrální zóny. Minimálně před čtyřiceti lety, pokud si pamatoval z dějepisu správně, narušila Neutrální zónu *Enterprise* pod velením kapitána Jamese T. Kirka a ukradla Romulanům maskovací zařízení. Tento incident pak odstartoval vzrůstající třenice mezi oběma mezihvězdnými mocnostmi, ale paradoxně zabránil válce, protože Romulané ztratili svou jedinou taktickou výhodu a byla nastolena křehká rovnováha technologického vědění.

„Já to chápu, kapitáne,“ začal Buonarroti, ale přerušilo jej dvojí krátké zabzučení a hlas komandérky Sulu linoucí se z lodního interkomu:

„Můstek kapitánu Harrimanovi.“

Natáhl se k tlačítku na konzoli, aktivoval komunikační kanál a odpověděl: „Zde kapitán. Mluvte.“

„Dorazili jsme k hvězdné základně zároveň s *Agamemnonem*,“ ohlásila Sulu. Rychlým pohledem na monitor se Buonarroti přesvědčil, že opravdu obíhají kolem hvězdné základny Foxtrot XIII. „Komandérka Sasinová

a kapitán Rodriguez signalizují, že jsou připraveni začít, pane.“ Další rychlý pohled do kapitánovy tváře neodhalil Buonarroti nic jiného než čirý profesionalismus. Přesto se však kapitánovo srdce muselo při jejím jméne rozbušit rychleji. Vždyť už byli milenci téměř osm let. Chvilí sloužila i na *Enterprise*, ale kapitán si s ní tehdy nic nezačal. Po méně než roce přešla na pozici první důstojnice na palubě *New Yorku* a pak vystřídala velicí pozice na několika hvězdných základnách. S kapitánem Harrimanem se znovu setkali na poradě ohledně romulanských aktivit, a od té doby byli spolu, ač je často dělilo mnoho světelných let.

Kapitán však klidně odvětil: „Rozumím. Sklopte štíty a uveďte Aminu s Estebanem, že okamžitě začneme s transportem materiálu na základnu.“

„Ano, pane,“ zazněla strohá odpověď z můstku.

„Harriman konec,“ zavřel stiskem tlačítka kanál a otočil se na šéfinženýra: „Tak se do toho dáme, Rafi. Máme před sebou dlouhou noc.“

„Pane, nemám místo vás povolát do služby někoho jiného?“ zeptal se Buonarroti stejně, jako se ptal při každé dosavadní zastávce. Kapitán však i dnes neoblomně trval na tom, že daný úkol splní osobně.

Harriman sáhl pod konzoli a vytáhl asi metrové zařízení, jež bylo na jedné straně lemováno kotvami a z druhé strany bylo vybaveno rukojetí – antigrav. Buonarroti učinil totéž a spolu s kapitánem vykročil k nejbližšímu stołu nákladních kontejnerů. Oba muži pak začali společně přetahovat jednotlivé kontejnery na transportní plošinu a odesílat je na hvězdnou základnu. Nebyla to nejtěžší práce, ale vyžadovala neustálou pozornost a jistou míru předjímání, aby těžký kontejner neposlali setrvačností do lodní přepážky. A kontejnerů nebylo málo, pro dva muže asi na šest hodin práce. Buonarroti věděl, že na konci

šichty bude vyčerpaný, protože měl za sebou celou službu ve strojojně. Ale přesto se cítil poctěný, že jej kapitán k tomuto úkolu osobně vybral. Očividně za nejlepšího pracovníka považoval sebe, ale Buonarroti měl s výjimkou komandérky Sulu a druhé důstojnice, nadporučíka Linoji, nejvyšší bezpečnostní prověrku na lodi. V kombinaci se znalostí transportní technologie byl podle kapitána zjevně nejlepším asistentem.

Nejdřív se práce nesla v relativním tichu, jež bylo rušeno pouze kroky obou mužů po kovové podlaze skladu, tichým hučením antigravů a občasným zvukem transportéru. Prováděli ji koneckonců už potřinácté, takže hraničila s rutinou. Oba muži věděli přesně, co a jak udělat, a tíživost příprav na válku jejich vážné rozpoložení ještě prohlubovala. Buonarrotiho vnitřní pocity by se daly shrnout řečením: s chutí do toho, a honem od toho. Nejen pro dnešní večer, ale pro celou misi zásobování hvězdných základen. Byl přesvědčený, že ostatní členové posádky *Enterprise* to vidí stejně. S překvapením si však uvědomil, že kapitán Harriman se na návštěvu Foxtrotu XIII musel vlastně těšit.

„Tempo máme dobré,“ pronesl Rafi ve chvíli, kdy ukládali mohutný kvádrový kontejner o hraně více než čtyři metry na transportní plošinu.

„Jo, to máme,“ odvětil kapitán a stiskem ovládacího tlačítka vypnul antigrav. „Už jsme v tom opravdu dobří.“

„Jestli naše kariéry ve Flotile naberou špatný směr, alespoň nás vezmou do skladu,“ zasmál se Buonarroti.

Harriman si povzdechl: „Jsou dny, kdy takový nápad nezní vůbec špatně.“

Buonarroti také vypnul antigrav a odešel s kapitánem k ovládací konzoli transportéru. Posté zkontroloval nastavení, aktivoval sekvenci, posunul fyzické ovladače transportéru nadoraz a zaposlouchal se do bzučení, zatímco kontejner v mihotavé záři opustil palubu.

Zatímco přecházeli k další bedně, Buonarroti utrousil: „A znám minimálně další důvod, proč jeden z nás dnes večer pospíchá s prací.“

„Ale... vážně?“ nezvedl kapitán zrak od práce. Místo toho bezpečně uchytil antigrav na jednu stranu dvanáctistenného kontejneru, který byl o málo vyšší než on.

„Máte dnes rande, že ano?“ pousmál se Rafi.

Ted' už kapitán hlavu zvedl a Buonarroti s potěšením spatřil slabý úsměv: „Ano, to mám.“

„Tak ode mě komandérku pozdravujte,“ přichytil Rafi své zařízení k opačné straně kontejneru.

„Mám pocit, že tvoje jméno dnes večer na přetřes nepříjde,“ opravil jej Harriman.

Srdečný Buonarrotiho smích naplnil do té doby tichý sklad: „No, bylo mi to jasné.“

Kapitán uchopil rukojeti: „Na tři, Rafi. Raz, dva, tři.“ Oba muži zdvihli těžký kontejner a začali jej opatrně navigovat k transportní plošině. „Na tohle setkání se těším už nějaký čas,“ pokračoval kapitán v hovoru.

„Tomu věřím.“ I když byla *Enterprise* v sektoru Foxtrot už téměř půl roku, nabitý program neumožňoval posádce žádný odpočinek. Harriman a Sasinová se tak mohli vídat vždy jen kratičce na oficiálních setkáních, a při těch se kapitán musel soustředit na povinnosti. Buonarrotimu ale bylo jasné, že už se nemůže dočkat chvíle, kdy bude moci být se svou *innamorata* o samotě. A dnes, jakmile zde skončí, ta chvíle konečně nadejde. Zatímco specialisté z *Agamemnonu* začnou instalovat nové zbraňové systémy, na *Enterprise* bude čekat den vyplněný pouze lehčími pracemi, než přijmou na palubu vystřídanou posádku hvězdné základny. „Jak je to dlouho, co jste byli naposled spolu?“ zeptal se Rafi.

„Jedenáct měsíců. Vlastně jedenáct a půl. Když jsme

byli tehdy na dovolené na Pacifice,“ vykoukl Harriman zpoza kontejneru na šéfinženýra.

„No jasně,“ vzpomněl si Rafi na čas, kdy si před rokem vzala kromě kapitána dovolenou i komandérka Sulu, a lodi tak měsíc velela nadporučík Linojj. Pak se zasmál: „Jestli si dobře pamatuji, tak ses vrátil víc unavený, než jsi odjížděl.“

„Přesně,“ přitakal kapitán a vystoupil na transportní plošinu. „Amina a já prostě nedokážeme odpočívat. Ale bylo nám spolu krásně,“ zadíval se kapitán ke stropu, když vzpomínal na onen romantický výlet. „Plavali jsme v moři, plavili se na loďce, udělali jsme si pěší výlet k troskám Peragoitu a skoro každou noc jsme protančili v malém bistru v Jennitě... To je malé město, stojí na útesu nad mořem a je z něj úžasná vyhlídka.“ Kobaltově modrá moře planety Pacifica byla ve Federaci proslulá. „Taneční parket byl postaven tak, že se částečně pnul až za hranu útesu... Bylo to dechberoucí. A náš bungalov...“ Kapitán se náhle zarazil, jako by si uvědomil nepatřičnost svého vzpomínání. Téměř stydlivě se na Buonarrotiho usmál: „Omlouvám se. Jedna, dva, tři!“ dodal a oba muži dovedně spustili kontejner na plochu transportéru.

„No to se neomlouvej. Na Pacifice jsem už byl, takže vím, jak lehce dokáže tamní prostředí vést k *amore*.“

„Máš pravdu. Ale v téhle chvíli vezmu zavděk i šedým šutrem tam venku. Možná je to asteroid s vojenskou základnou pod povrchem, ale pro mě je to dnes oáza v poušti.“

Buonarroti přikývl: „Rozumím. Nezapomeňte si připít i na posádku.“

„Neboj, Rafi,“ pevně jej ujistil kapitán. „Požádal jsem o několik dní volna pro posádku hned, jakmile tady skončíme a vrátíme se na KR-3.“

„Bravo! Potřebujeme volno jako sůl,“ potěšil se tou vyhlídkou Buonarroti.

„Jo... to my všichni,“ přitakal Harriman.

Vyklidit sklad jim trvalo skoro přesně šest hodin. I přes užití antigravů to byla vysilující práce. Pro Buonarrotiho tím končil dlouhý a namáhavý den, ale přesto se cítil posilněn radostí nad krátkým únikem z reality. Pro oba. Už příliš dlouho byl kapitán klíčovým mužem příprav Hvězdné flotily na válku, a bylo vidět, že si na něm tlak vybírá nepěknou daň. A i když je v blízké budoucnosti nejspíš čekal boj, Buonarroti měl radost z toho, že mu bude předcházet i několik pěkných chvil.

*

Kapitánovy kroky se rozléhaly chodbou vedoucí od transportní místnosti do sekce podzemní základny, v níž byla ubytována posádka. Stěny, strop i podlaha před ním ubíhaly v nekonečných sekcích topících se v jednotvárném odstínu šedé, a každých několik metrů narušoval nudnou stejnorodost nosný sloup či výztuha, tu a tam rozšířená o přístupový panel do útrob stanice. Sterilní atmosféru ještě umocňovalo silné stropní osvětlení. Studené bezbarvé kulisy vypadaly nejen neobydlené, vypadaly jako lidská kopie mrtvé, šedé beztvorsti povrchu asteroidu vysoko nad Johnovou hlavou.

Z dvou set sedmdesáti jedné duše, které tvořily posádku stanice Foxtrot XIII, bude třetina ve službě, třetina spát a poslední třetina nejspíše v jídelně, tělocvičnách či ve svých kajutách hledat oddech a zaplazení chmurných myšlenek veškerými způsoby, jež jsou dostupné na stanici tak daleko od centrálních světů Federace, a tak blízko Neutrální zóny. A vlastně i Klingonské říše. Vysoké energetické nároky senzorů, zbraňových a obranných systémů

malé základny, neumožňovaly príliš mnoho nadbytečných rekreačných systémů. Harriman dobre rozuměl logice rozhodnutí Flotily osazenstva těchto základen pravidelně střídat. Na rozdíl od svých protějšků na lodích, kteří mohli cestovat kamkoli na dovolenou, byly služby vesmírných stanic napevno vázány povinností k mrazivým kamenům na výspách Federace, jež se mohly v okamžiku stát frontovou linií.

Chodba se stočila doprava, kolem odhaleného vedení, které bylo evidentně nedávno opraveno. Z několika otevřených panelů se vinuly smotky optických kabelů připomínajících síť poněkud zmateného pavouka. Harriman se kolem nich protáhl a uvědomil si další výhodu služby na lodi – nemuseli provádět úpravy za účelem udržení stanice v chodu. Zde se zásobovací lodě příliš často neukazovaly.

Dál pokračoval ztracen v myšlenkách o své posádce. Ač nebyli přiděleni ke službě podél Neutrální zóny, přece jen byli už několik let na špici federačních nebezpečných a delikátních jednání s Romulanským impériem, a to bez možnosti odpočinku. Před sedmi měsíci byli svědky okupace Koltaari, a předtím se *Enterprise* zapletla nejméně do půltuctu nervově vyčerpávajících střetnutí s loděmi Imperiální flotily.

Apak tu byla tajná mise na Devron II. Ta se netýkala celé posádky – z *Enterprise* jej doprovázela pouze komandér Sulu spolu s pěti důstojníky z jiných míst ve Flotile –, ale to bylo už před rokem a vzpomínka poskytla Harrimanovi jen další měřítko délky trvání rozbrojů mezi Federací a Impériem. Operace na Devronu II – planetě v samém srdci Neutrální zóny – byla obzvláště brutální. Harriman si dobře vzpomínal na pokusy otupit hrůzné zážitky utěšováním se, že jejich činy povedou k zabránění rozšíření nepřátelství. Místo toho zemřeli dobří lidé – a co hůř, padli

pro nic. I po roce válka stále držela obludnou hlavu hrdě vztyčenou.

Jedním z důstojníků na Devronu II byl i komandér Michael Paris známý pod přezdívkou „Železný Mike“, tak nepříznačnou pro tohoto křehce vypadajícího muže, jak byl kapitán přesvědčený při jejich prvním setkání. Brzy ji však vysvětlily komandérova odolnost a odhodlání. Paris si vzal dovolenou ze svého postu prvního důstojníka *Agamemnonu* – té samé lodi, jež nyní obíhala kolem Foxtrotu XIII –, aby se mohl zúčastnit tajné mise, a v jejím průběhu se zachoval příkladně – riskoval život, aby zachránil Sulu, a byla to jeho odvaha a postřeh, jež umožnily týmu – tedy tomu, co z něj zbylo – uprchnout ze systému Devron. *Jak ironické*, pomyslel si Harriman, *abych úspěšně splnil současnou misi proti Romulanům, musím znovu požádat o pomoc Železného Mikea Parise.*

Došel na křižovatku. Před ním, ale i po jeho levici a pravici se táhly dlouhé chodby lemované řadou dveří kajut posádky. Zkontroloval číslo Amininy kajuty na panelu, který potvrdil, že se nachází v chodbě po jeho pravici. Otočil se patřičným směrem a pospíchal dál.

Co prve řekl ve skladu svému šéfinženýrovi, nebylo přeháněním. Skutečně se na volný čas strávený s Aminou – na jakýkoli čas strávený s Aminou – velmi těšil. Nebyli spolu od krátkého týdne na Pacifice téměř před rokem. Ačkoli posádka věřila, že tam byl celý měsíc, první tři týdny ve skutečnosti strávil na Devronu III.

Od doby, kdy se dali dohromady, tento představoval nejdelší čas vzájemného odloučení. Často si psali a volali, a když byla *Enterprise* přiřazena do sektoru Foxtrot, měli dokonce několikrát možnost promluvit si osobně. Rozhovory však byly kvůli nabitému programu krátké a povětšinou se týkaly jen jejich aktuální mise.

Harriman došel k Amininým dveřím a zastavil se.

Ozvěna mu ještě chvíli vracela zvuk jeho kroků, až nakonec docela utichla. Srovnal si sako uniformy, zdvihl ruku k náramenici a ujistil se, že je dobře připnutá. S uspokojením se natáhl a zazvonil. Jeho srdce bilo jako o závod a cítil se jako středoškolák, který právě dorazil vyzvednout partnerku na maturitní ples.

O chvílku později se dveře otevřely. Za nimi byla malá místnost, a tak vstoupil dovnitř se zrakem fixovaným na protější stěnu, na které visela kopie imigračního certifikátu do kolonie na Marsu. Ten dokument viděl už dřív, a věděl, že byl součástí příběhu života Amininy prapraprababičky, jež jako jedna z prvních předků opustila kolébku Země. Vedle certifikátu visela báseň, sonet nazvaný „Dnes a navěky“; Harriman ho pro ni složil, když spolu byli pouhých šest měsíců.

Kromě těchto věcí byla zeď pokrytá mnoha dalšími uměleckými díly, malými políčkami obtěžkanými památečnými drobnostmi. Největší část ale představovaly zarámované fotografie. John se s Amininými rodiči setkal na oslavě k příležitosti jejich zlaté svatby. Také se osobně setkal se dvěma z jejich sourozenců; celkem měla jednoho bratra a tři sestry. Zbylé dva zatím znal pouze z fotografií. Aminin překrásný rozesmátý obličej se na něj zubil z několika fotografií, ale na většině byli jiní lidé, již pro ni znamenali něco zvláštního. Viděl sám sebe na snímku z promoce Akademie Hvězdné flotily – neskutečně vyhublý chlapec na něj koukal z třicetileté propasti, takže si na něj už téměř nepamatoval – a pak na snímku z Jennity, na vrcholu útesu s výhledem na dechberoucí moře.

Po jeho levici náhle zazněl sametově jemný hlas: „Kapitáne Johnne Jasone Harrimane druhý, budete zde stát jako solný sloup, nebo přistoupíte k mé maličkosti a pozdravíte?“ Ve výslovnosti zazníval lehký nádech

francouzštiny – pocházela z Pobřeží Slonoviny, což Harrimanovi od prvních chvil, kdy ji poznal, připadalo nesku-
tečně romantické a exotické. I přes jemnost hlasu však
Amina jako vždy vyzařovala sílu a sebevědomí, dvě vlast-
nosti, jež u ní shledával naprosto neodolatelnými.

Otočil se. Stála ve dveřích do koupelny oděná ve zla-
tých hedvábných šatech, jež zvýrazňovaly krásu a odstín
její čokoládové pleti. Šaty bez rukávů a se skládanou suk-
ní končící uprostřed lýtek byly stejné, jaké na sobě měla
v Jennitě, když si vyšli na taneční zábavu, kde se sukně
krásně zvedala a točila při jejich živých a elegantních
tanečních kreacích. Rovné černé vlasy rámovaly krásné
rasy její tváře. Přímo zářila.

„Amino,“ zadržela se mu slova v hrdle, když vyslovil jmé-
no ženy, kterou tak obdivoval – a která mu tak hrozně moc
chyběla. Dvěma kroky k ní přistoupil a pevně ji objal. Její
ruce se spojily kolem jeho ramen – byla o něco vyšší než
on – a objaly jej stejně pevně. Miloval pocit, jak její dlouhé
pružné tělo přilne k jeho vlastnímu. Skvěle do sebe zapa-
dali.

Harriman přitiskl rozechvělé rty k Aminině krku a polí-
bil ji. Plnou silou vnímal její lehce nasládlý parfém. Měsíce
oddělení okamžitě upadly v zapomnění. Správnost jejich
vztahu, esenciální nutnost být spolu navzdory mlýnským
kamenům povinností a mezihvězdných vzdáleností, jež je
často dělily, byla zpět plnou silou. Bylo tomu tak od samé-
ho začátku. Rozcházel se jenom z nutnosti – ona měla
svou kariéru, on zase svou –, ale kdykoli se znovu setkali,
všechna emocionální úskalí se rozpadla v prach.

„Amino,“ zopakoval a odtáhl se natolik, aby jí mohl
pohlédnout do očí. Zelené duhovky žíhané mandlovými
fličky mu pohled opětovaly se stejně hlubokou láskou.
Vypadala překrásně. Drobnou vrásky kolem úst pro-
zrazovaly osobu, jež se smála často a ráda, ale na věku jí

nepřidaly ani rok. V osmačtyřiceti letech by stále lehce mohla tvrdit, že jí je sotva třicet, ačkoli by ji nejspíš prozradila důstojnost a sebejistota postoje.

„Chyběl jsi mi, Johně,“ zašeptala s roztomile francouzským „ž“ místo anglofonního „dž“.

„A ty mně,“ odpověděl. Naklonil se k ní a jejich rty se setkaly, zprvu něžně a váhavě, ale pak se vzrůstající vášní. Harriman cítil z objetí žár, jaký doposud nepoznal se žádnou ženou.

Když se od sebe znovu odtrhli, odstoupil o několik kroků a rozhlédl se. Nebylo toho mnoho, na čem šlo spočinout okem. Amina stála vedle dekorativní polopříčky, jež její kajutu dělila vedví. Vedle ní se v malém prostoru vysoko nad podlahou nacházela postel a zabudovaná komoda, přičemž v nohou postele se rozkládaly dveře vedoucí do koupelny. Ve vedlejší sekci stál stůl s počítačem a komunikátorem, a dvě sedačky zaplňovaly dobré dvě třetiny oddělené části kajuty. Ač byl prostor vskutku spartánský, když nepočítal osobní výzdobu, John nepochyboval, že kajuta velitelky stanice je ze všech dostupných ubikací největší. Ve srovnání s jeho aktuálním okolím se kapitánova kajuta na *Enterprise* zdála až marnotratná.

„Je to tu...“ začal John, ale pak se zarazil, když pátral po správném přívlastku. Nakonec se zmohl jen na prosté: „Tohle místo jsi celá ty.“ Čímž měl na mysli Amininu vášeň pro fotografování.

„Myslíš ty fotky, že?“ přisvědčila. „Všechna má alba jsou doma v Aboissu u *mère* a *père*,“ dodala. Ačkoli jejich dcera cestovala vesmírem, rodiče stále bydleli v africkém přístavním městě. Amina pokrčila rameny: „Hvězdná flotila nám nepřidělila zrovna moc skladovacích prostor pro soukromé účely.“

„To nevadí, pro nás dva je tu místa dost,“ odpověděl John.

„Ale? Plánuješ se nastěhovat?“ zeptala se s hraným posměškem.

John k ní přistoupil a uchopil ji za ruku: „Zeptej se mě ještě jednou, a nikdy odtud neodejdu.“

„Samozřejmě, pane Kapitáne hvězdné lodi,“ poškádlila jej, zatímco mu špičkami prstů čechrala vlasy na spánku, „pane Warp faktore devět, pane Deset tisíc světelných let, pane...“

„Co třeba pane Sasine?“ přerušil ji tiše.

„To má být nabídka k sňatku?“ zeptala se s úsměvem. V uplynulých osmi letech jeden druhého žádali o ruku nesčetněkrát. Odpověď vždy zněla ano, ale nikdy svou žádost ani jeden z nich nedotáhl do konce. Nikdy spolu nezačali svatbu ani plánovat. Harriman si osobně nedovedl představit, že by před oltářem odříkal manželský slib a pak se musel s Aminou loučit, když by vyrazila za novým velením nějaké vzdálené základny, a on šel zpět na *Enterprise*. Ale přesto...

„Vezmeš si mě za muže?“

Úsměv Amině z tváře nezmizel, ale změnil se z pobaveného v zamilovaný a šťastný: „Ano, samozřejmě!“

A poprvé John dodal: „Kdy?“ Překvapil tím sám sebe, ale když se mu hlavou začaly honit myriády dalších otázek – budou i nadále často od sebe, nebo se jeden vzdá, či alespoň podstatně změní kariéru? Kde budou žít? Bude jim to klapat? – rychle je všechny zatlačil do pozadí.

Amina se mu dlouze a neochvějně zadívala do očí. Tolik ji miloval a věděl, jak moc miluje ona jeho. *Kdy se konečně vezmeme?* pomyslel si, zatímco čekal.

A ona mu odpověděla: „Kdykoli.“

Harrimanovu tvář rozčísł úsměv, který nedokázal zastavit: „Já tě miluju.“

„Já tebe taky.“

Opět ji pevně objal a odtančil s ní k posteli. Pomalu si

lehli, ležíce jeden druhému v náručí, jako by nikdy nebyli odloučeni.

Ten večer toho mnoho nenaspali.

*

Sasinová se probudila brzy ráno. Když byli spolu, obvyčejně tomu tak bylo. V temnotě své kajuty pohlédla na budík vedle postele, na jehož displeji slabě zářil staniční čas. Probudila se půl hodiny před začátkem směny, a i když spala pouhých šest hodin, cítila se čerstvá a odpočatá – tak se necítila od chvíle, kdy byli s Johnem naposledy spolu na Pacifice. S ním po boku vždy spala tvrději. Když byli spolu, tak jí síla a jistota jejich vztahu dodávala pocit, že její svět je celý a šťastný, ať se stane cokoli. Nikdy jindy necítila tak dokonalý vnitřní mír.

V temnotě poslouchala Johnův jemný dech. Pocítila touhu otočit se a obejmout ho. Chtěla ho jen držet v náručí, cítit jeho teplo a lásku objetí. Věděla ale, že si potřebuje odpočinout, a nechtěla ho budit. Poslední dobou spal stejně jako ona velmi špatně, a nemusel jí ani vysvětlovat proč. Věděla to a rozuměla mu. Oba žili dlouhé měsíce na okraji romulanského prostoru a čelili stejnému tlaku a nejistotě. Válka se zdála být více a více nevyhnutelnou.

Třináctka stanic v sektoru Foxtrot byla díky umístění na hranici s Romulanským impériem a Klingonskou říší v první linii obrany Federace. Sloužily však především jako sledovací posty a překladiště, nebyly primárně určeny pro boj. Posádka Sasinové by se určitě dokázala bránit, a dokonce by mohli přejít do protiútoků, pokud by se boj přesunul dostatečně blízko – pomohly by jim k tomu zbraně na asteroidech a několik letků raketoplánů umístěných v hangárech pod povrchem. I přes moderní výzbroj, již

Flotila poskytla, měl kámen ve vesmíru přeci jen značně omezené operační možnosti.

Amina zazívala a opatrně se protáhla, aby ho nevzbudila. Pak se pomalu přesunula na kraj postele a vstala. Přesun z rozehrátého lože jí připomněl, jak studený je vzduch v kajutě. Natáhla se po budíku a zrušila signál, který by ji za pár minut vymrštil. Pak jej nastavila na nový čas pro Johna. Po většinu osamělých dní ji signál budíku krutě vytrhával z bezesného spánku. Vždycky vstala a upravila se na další den stále v polosnu – plně se probudila až ve chvíli, kdy opustila kajutu a byla na cestě na velitelské stanoviště.

Ted' tiše vklouzla do koupelny a rychle se připravila na směnu. V sonické sprše přemýšlela nad výzvami, jimž musel John čelit. Jako kapitán vlajkové lodi Federace, jedné z nejsilnějších lodí Flotily, byl velením po právu přiřazen do sektoru Foxtrot. Stejně jako hvězdné stanice byla *Enterprise* na frontě, ale jako útočná síla. Neměla nepřítel pouze identifikovat a zpomalit. Měla nepřítel porazit a zahnat zpět. Zodpovědnost tížící Johnova ramena byla značná.

Po sprše se Amina vrátila zpět do ložnice a dveře do koupelny nechala otevřené, aby ve slabém svitu staženého osvětlení viděla, co dělá. Oblékla si spodní prádlo a uniformu. Pak si všimla zlatých šatů ze včerejšího večera, jak se válejí na podlaze. Sebrala je a přehodila přes sníženou dělicí příčku. Sváteční boty také uklidila, a místo nich si obula služební, jež poslušně stály v rohu.

Pak se vrátila k posteli. Chvíli si ještě Johna prohlížela, zatímco spal. V objetí spánku vypadal méně jako sebevědomý a zkušený kapitán lodi, kterým ve skutečnosti byl, a více jako mladík, který na ni každý den koukal z promoční fotografie. Viděla v něm konečně nevinnost mládí, nezátíženou zodpovědností dospělosti a služby. Zároveň